

(Kort bemærkning).

Preben Møller Hansen (FK):

Kristeligt Folkepartis ordfører kom i sine bemærkninger ind på, at Dansk Kommunal Arbejderforbund gjorde krav på at få en del af de stillinger, der er forbundet med sygeplejen. Efter min opfattelse – men den er måske mindre væsentlig i Kristeligt Folkepartis øren – er det ikke et spørgsmål om, hvilken fagforening man er medlem af. Det, der må være afgørende for os som politikere, er, at vi sikrer, at de, der har den bedste uddannelse til at passe de syge, er dem, der kommer i betragtning.

Hvis vi nu var kommet med et forslag, hvor vi tog hele sektoren med, så ville man have sagt, at det var urealistisk. Nu har vi pindet det ud, så det er sygeplejerskerne, det drejer sig om, og så kan man altså fra Kristeligt Folkepartis side ikke tage stilling til det eller vil afvise det. Det synes jeg er ukristeligt.

(Kort bemærkning).

Kristian R. Kristensen (KRF):

Det er ganske klart – det kan vi godt være enige med Fælles Kurs i – at det er de bedste folk, der skal klare de opgaver, der skal løses på forskellig vis.

Der er ingen som helst tvivl om, at vi ud fra dette godt kunne starte en debat om organisationsfriheden, om de forskellige løsninger af opgaverne. Det er ikke det, der er meningen i dag, men derfor vil jeg alligevel godt have lov til at henvise til, at DKA ønsker at have et stort ord i den sammenhæng.

Berlau (FK):

De offentlige sygehuse har snævre kår i øjeblikket. Det lader til, at et stort flertal i Folketinget helt bevidst satser på at udsulte hele den offentlige sygehussektor, således at muligheden for at gennemføre kongstanker og tvangstanker – for ikke at kalde dem de syge tvangstanker – hos en række mennesker om etablering af privathospitaler skal få lov til at nyde fremme.

Nu har vi i årevis måttet se på, hvorledes man inden for den offentlige sygehussektor har skåret ned og skåret ned, samtidig med at de sparegale politikere har hylet op alle steder om, at det er det eneste rigtige at etablere private hospitaler, fordi vi på den måde kan skaffe den fornødne service til befolkningen.

Det er en langsigtet strategi og politik, som tilsyneladende vil lykkes for politikerne, således at de kan få indført de amerikanske systemer inden for sygeplejen i fremtiden, de er så forhippede på.

Hvis interesser de varetager – eller »hvis ærinde de går«, som det hedder i moderne sprogbug – i denne sag, er ikke godt at vide. Deres egne personlige ambitioner kan det næppe være; de strækker nok ikke så langt.

Jeg er i øvrigt træt af at høre politikerne gemme sig under amternes suverænitet. Det er en pest, som har bredt sig herinde i Folketinget, at når man påpeger de urimeligheder, som regeringens og folketingsflertallets ulykkelige politik betynder, så stiller de sig op her og siger: Det bestemmer amterne selv, det er sandelig ikke os, der gør det.

Det er ansvarsforflygtigelse, så det klodser, og jeg må sige, at den borgerlige regering har været ekspert i denne ansvarsforflygtigelse.

Jeg kan egentlig godt forstå, at der er så få til stede i salen. En, to, tre, fire, fem, seks, syv, otte, ni stykker er vi. Det er lidt over det almindelige niveau, når vi diskuterer seriøse sager herinde i Folketinget. Det er sager som denne og op til 100 mia. kr., der ligger i den klasse.

Jeg kan egentlig godt forstå, at de andre ikke deltager i debatten, for deres skyldfølelse i aften, når de går til køjs, må være stor. Det må være, fordi det er rigtigt, hvad hr. Jørgen Tved fra mit eget parti gav udtryk for heroppe: Alt imens vi sidder herinde og vrøvler i Folketinget om det ene og om det andet, kradsrer folk ganske enkelt af ude på hospitalerne, og man agter tilsyneladende ikke at hjælpe dem overhovedet med at få en anstændig og fornuftig tilværelse.

Der var en, der gav udtryk for – jeg tror, det var fru Britta Schall Holberg – at sygeplejersker ikke havde eneret på sygepleje. Der er en tendens i øjeblikket i det danske samfund – til dels også på europæisk plan, men den bliver mere og mere udtrykt herhjemme – til, at det, der har været titler, og det, der har været job, og det, der har været arbejde i de sidste hundrede år i dette samfund, ændres.

Det er ikke nogen søfartspolitisk diskussion, vi skal have på nuværende tidspunkt. Jeg skal blot henvise til de forslag, der netop er blevet fremsat om, at man skal ændre fuldstændig på overenskomstområdet og fuldstændig på sammensætningen af de personalegrupper, der skal arbejde inden for dette område.